RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.834 van 19 maart 2002
in de zaak A. 96.610/XIV-242.

In zake : XXX,
wonende te 2930 BRASSCHAAT,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 19 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is in België aangekomen op 29 november 1999 en heeft zich op 1 december 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 18 mei 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 mei 2000 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 7 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.
> Betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou uit zijn land zijn gevlucht omwille van het feit dat hij voor de legerdienst werd opgeroepen. Betrokkene zou echter in 1992 een vrijstelling van legerdienst hebben gekregen om gezondheidsredenen. Wel moest betrokkene om de drie á vier jaar naar het militair commissariaat om een stempel te laten zetten in zijn militair boekje. In september 1999 zou betrokkene een convocatie hebben gekregen van het militaire commissariaat om zich aan te bieden. Betrokkene zou gedacht hebben dat hij geconvoceerd werd om zijn vrijstelling te verlengen. Op het Commissariaat zou hij het bevel gekregen hebben de volgende dag terug te komen en zou zijn paspoort ingehouden zijn. De volgende dag zou hij door de assistent van de commissaris, Grigorian, ontvangen zijn geweest. Grigorian zou hem gezegd hebben dat het leger mannen mobiliseerde om gedurende drie maanden in Nagorno-Karabach te dienen en dat betrokkene hiervoor in aanmerking kwam. Betrokkene zou hebben opgeworpen dat hij wettelijk vrijgesteld was. Naarmate betrokkene zich weigerachtig opstelde, zou Grigorian agressiever zijn geworden: hij zou betrokkene hebben gezegd dat hij desnoods onder dwang naar het leger zou gebracht worden. Hierna zou betrokkene naar huis zijn mogen gaan. Betrokkene zou de situatie toen aan zijn ouders hebben uiteengezet die hem zeiden dat ze alles zouden

doen om hem uit het leger te houden. Betrokkenes broer zou immers in 1996 in onopgehelderde omstandigheden in Karabach zijn omgekomen tijdens zijn legerdienst. Daarom zou betrokkene met zijn moeder naar het comité 'Soldaat en Recht' zijn gegaan om de situatie aan te klagen. Het comité zou zich gericht hebben tot de Minister van Defensie. Tien dagen later zou het comité het negatieve antwoord hebben aangekondigd aan betrokkenes moeder met de melding dat ze nog een poging zou ondernemen. Enkele dagen later zou door de schietpartij in het Armeense Parlement (27 oktober 1999) de situatie in de stad zeer gespannen zijn geweest. Agenten van het militaire commissariaat zouden bij betrokkene thuis zijn langsgekomen. Daarom zou betrokkene besloten hebben onder te duiken bij zijn tante (andere wijk van Jerevan). Betrokkene zou hierna op 1 november 1999 Armenië hebben verlaten voor Moskou, waar hij enkele weken zou zijn gebleven. Op 29 november 1999 zou hij in België zijn aangekomen waar hij op 1 december 1999 een asielaanvraag indiende. Sinds zijn vertrek zouden agenten van het commissariaat veelvuldig bij hem thuis zijn langsge- komen.

De volgende tegenstrijdigheden dienen te worden opgemerkt rond de convocatie van betrokkene in het Armeense leger in Nagorno-Karabach. Betrokkene verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij begin september 1999 door het militair commissariaat telefonisch werd geconvoceerd (DVZ, p.30). Voor het Commissariaat-generaal zei hij dat hem een schriftelijke convocatie werd verstuurd (CGVS, p.4). Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei hij verder dat hij opgeroepen werd voor militaire dienst op bevel van een hogere officier, Grigorian. Betrokkene zou gevraagd hebben dit bevel te mogen inkijken wat hem werd geweigerd (DVZ, p.30). Voor het Commissariaat-generaal zei hij dan weer dat hij geen navraag had gedaan op welke basis hij geconvoceerd werd voor het leger en sprak hij dus niet over een of ander bevel (CGVS, p.8-9). Ook zei hij er, in tegenstelling tot op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij op de tweede dag een onderhoud had met Grigorian zelf (CGVS, p.4). Verder zei betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder en hijzelf een brief hadden geschreven naar de minister van Defensie en naar de president, via het comité ter bescherming van de soldaat (DVZ, p.30). Voor het Commissariaat-generaal zei betrokkene dat het comité de eerste brief had geschreven op basis van zijn verhaal; het comité gaf hem te kennen dat de tweede brief ging geschreven worden (CGVS, p.6). Op het Commissariaat-generaal is er alleszins geen sprake van een effectief verzonden brief naar de president. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei betrokkene dat hij een maand had gewacht op een antwoord op zijn brieven (DVZ, p.30), terwijl hij op het Commissariaat-generaal zei dat hij na één week of tien dagen antwoord kreeg van het comité (CGVS, p.5). Verder zei betrokkene ook op het Commissariaat-generaal dat soldaten van het militair commissariaat bij hem thuis waren langsgekomen toen hij afwezig was (CGVS, p.6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij hier niet over. Omwille van deze tegenstrijdigheden omtrent het centrale punt uit betrokkenes asielrelaas, namelijk zijn convocatie in het leger en de rechtsmiddelen die hij hiertegen heeft aangewend, kan verder geen geloof meer worden gehecht aan betrokkenes beweringen.

Betrokkene was in het bezit van de volgende documenten: zijn oud Sovjet paspoort, zijn militair boekje, zijn geboorteakte, de overlijdensakte van zijn broer, de akte van de begrafenisondernemer naar aanleiding van de begrafenis van zijn broer, het medisch dossier van betrokkene en een document van Soldaat & Recht. De identiteitsdocumenten van betrokkene en zijn broer werden hoger niet in vraag gesteld, maar wijzigen niets aan de beslissing. De andere door betrokkene voorgelegde documenten (medisch dossier, document Soldaat & Recht) met betrekking tot zijn asielaanvraag zijn niet van die aard de hoger vermelde tegenstrijdigheden te weerleggen en wijzigen bovenstaande beslissing bijgevolg evenmin.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht

is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat zij eveneens aanvoert dat er ten opzichte van de Minister van Binnenlandse Zaken geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Enig middel :
Gebrekkige motivering.
Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) stelt een aantal tegenstrijdigheden te weerhouden.
Verzoeker kan daarmee niet akkoord gaan.
De punten die het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen aanhaalt zijn op zich geen tegenstrijdigheden.
Zo is het in de eerste plaats geen tegenstrijdigheid om de ene keer te vertellen dat er een telefonische convocatie gebeurde om later te zeggen dat er een schriftelijke convocatie is geweest. Het ene sluit het andere niet uit.
In casu is er zowel een schriftelijke als een telefonische convocatie geweest, zodat er geen tegenstrijdigheid is tussen de beide verklaringen.
Bovendien is het niet essentieel te weten ‘hoe’ de convocatie gebeurde doch wel ‘dat’ er een convocatie gebeurde.
Een tweede tegenstrijdigheid zou betrekking hebben op het al dan niet krijgen van een bevel en het inzien daarvan.
Blijkbaar is er hier wel enige verwarring ontstaan tussen enerzijds het bevel of de oproeping of convocatie om zich aan te bieden bij de betrokken dienst, en de inhoud van het gesprek dat er aldaar is geweest.
Verzoeker wil erop wijzen dat hij, toen hij een bevel of convocatie kreeg om zich aan te bieden op het militair commissariaat, hij met de betrokken officier wel degelijk een gesprek heeft gehad over het feit dat hij een definitieve vrijstelling had bekomen en dat er bijgevolg geen wettelijke grond was om hem op te roepen voor indiensttreding.
Het is uiteraard van belang dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen, wanneer verklaringen worden getoetst en vergeleken, ook duidelijk nagaat dat er wel over hetzelfde wordt gesproken.
Dit was in casu duidelijk niet het geval of minstens is er daaromtrent verwarring mogelijk.
Dit kan geen ‘tegenstrijdigheid’ zijn welke aanleiding kan geven tot een afwijzing van de asielaanvraag.
Een derde tegenstrijdigheid die door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen wordt voorgehouden betreft de brieven die als klacht werden geschreven naar het Ministerie van Defensie en aan de president.
Dit is gebeurd door tussenkomst en door bemiddeling van het comité ‘Soldaat en Recht’.
Verzoeker ziet werkelijk geen tegenstrijdigheid tussen het feit dat hij een brief had geschreven naar het Ministerie van Defensie en aan de president via het comité ter

bescherming van de soldaat aan de ene zijde en het feit dat het comité de eerste brief al heeft geschreven op basis van zijn verhaal en dat het comité ook een tweede brief ging schrijven.
Het is muggenzifterij om te stellen dat het tegenstrijdig zou zijn enerzijds te stellen dat een brief geschreven is via het comité en anderzijds dat het comité deze brief geschreven heeft op basis van het verhaal van verzoeker.
Dit is toch hetzelfde en zeker niet tegenstrijdig.
Ook het feit dat op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen niet meer vermeld werd dat er nog een brief aan de president zou zijn geschreven, kan niet als voldoende grond worden weerhouden om verzoeker een tegenstrijdigheid aan te wrijven.
Een laatste tegenstrijdigheid vindt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen onder meer in het feit dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou gesproken hebben over het bezoek van soldaten van het militair commissariaat.
De vraag dient gesteld of deze feiten zich reeds hadden voorgedaan op het ogenblik dat verzoeker zijn verhaal vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is duidelijk dat hij op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen vertelde over een situatie die zich voordeed na zijn vertrek uit Armenië, zodat hij er uiteraard niet over kon vertellen tijdens zijn eerste verhoor.
Ook dit kan uiteraard niet als tegenstrijdigheid worden weerhouden.
Verder is het duidelijk dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen de documenten miskent welke door verzoeker worden voorgebracht.
Er wordt gewoon gesteld dat de documenten die voorgebracht worden, niets kunnen bijbrengen of niets kunnen wijzigen aan de beslissing.
Nochtans zijn er essentiële documenten bij met name :

- Het militaire boekje waarin zou kunnen nagegaan worden of verzoeker inderdaad definitief is vrijgesteld van legerdienst. Hieraan wordt zelfs geen enkele aandacht besteed door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen.
- Het medisch dossier van betrokkene wordt bijgevoegd. Ook hieraan wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen geen enkele aandacht besteed terwijl dit medisch dossier nochtans de basis is voor de militaire vrijstelling van verzoeker en minstens zou kunnen nagegaan worden of de medische gegevens een eventuele definitieve vrijstelling zou kunnen verantwoorden.
- Een document van ‘Soldaat en Recht’ dat volkomen onbesproken wordt gelaten door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen maar dat door verzoeker nochtans wordt voorgebracht om aan te tonen dat dit comité van ‘Soldaat en Recht’ is tussengekomen in zijn zaak en klachten heeft neergelegd.

Waarom met dit document geen rekening wordt gehouden, wordt zelfs helemaal niet gezegd en de eenvoudige vermelding dat dit niets kan bijbrengen is een onvoldoende motivering.
Deze documenten tonen juist aan dat er mogelijk op zijn minst een kern van waarheid is in de verklaring van verzoeker zodat er minstens tot een onderzoek ten gronde had kunnen beslist worden, eerder dan de asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van een zeer gebrekkige motivering en het weerhouden van zogezegde tegenstrijdigheden die stuk voor stuk duidelijk door verkeerde interpretaties van verklaringen zouden kunnen uitgelegd worden.
Het is duidelijk dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen slordig en gebrekkig is gemotiveerd en dat deze beslissing bijgevolg voor vernietiging in aanmerking komt en bijgevolg in afwachting van die vernietiging zal dienen geschorst te worden.”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker zich in het middel beroept op de schending van de motiveringsplicht daar de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden volgens verzoeker geen tegenstrijdigheden zouden zijn;

3.2.2. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat aan deze doelstelling werd tegemoet gekomen; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en deze afdoende moeten zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden, steek houden en eerlijk zijn; dat verzoeker erop dient te worden gewezen dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; dat één onderdeel op zich een beslissing misschien niet kan dragen, maar in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig kan zijn;

3.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag bedrieglijk is omdat, bij vergelijking van de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de verschillende asielinstanties, een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld betreffende betrokkenes convocaties in het Armeense leger, met name :

- voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde verzoeker dat hij telefonisch werd geconvoceerd, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde schriftelijk te zijn geconvoceerd geweest;
- tegenstrijdigheden aangaande het bevel tot de convocatie en het al dan niet door verzoeker inkijken van het bevel;
- tegenstrijdigheden betreffende het schrijven van brieven gericht aan de Minister van Defensie en de president en betreffende het tijdstip van ontvangst van de antwoorden op de brieven;
- op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene geen melding van een huisbezoek van het militair commissariaat terwijl hij dit wel heeft gedaan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

dat verzoeker de eerste tegenstrijdigheid tracht te weerleggen door te stellen dat hij zowel telefonisch als schriftelijk geconvoceerd is geweest; dat uit lezing van de verhoorverslagen echter blijkt dat verzoeker nooit heeft beweerd zowel schriftelijk als telefonisch geconvoceerd te zijn geweest, zodat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar alle redelijkheid aan de geloofwaardigheid van het verklaarde kon twijfelen; dat het immers aan de asielaanvrager zelf is om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn vluchtverhaal waarheidsgetrouw en zo coherent en volledig mogelijk weer te geven; dat de

eerste tegenstrijdigheid niet afdoende wordt weerlegd; dat aangaande de tweede vastgestelde tegenstrijdigheid verzoeker aanvoert dat het om een verwarring zou gaan; dat hij echter geen moeite doet deze verwarring te verduidelijken of te verklaren en zich beperkt tot het stellen dat hij wel degelijk een gesprek heeft gehad betreffende zijn vrijstelling van legerdienst; dat dit niet volstaat om deze tegenstrijdigheid te weerlegen; dat betreffende de tegenstrijdigheden aangaande de brieven verzoeker stelt dat hij geen tegenstrijdigheden ziet en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan "muggenzifterij" doet door tegenstrijdigheden vast te stellen; dat, gelet op het feit, dat verzoeker geen enkele verklaring geeft omtrent de discrepantie betreffende het tijdstip van ontvangst van antwoord op de betrokken brieven en hij voor het overige stelt dat het gaat om niet bestaande tegenstrijdigheden, terwijl er toch minstens sprake is van onduidelijkheden, niet kan worden aanvaard dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kon twijfelen; dat verzoeker er niet in slaagt om het derde onderdeel van motivering te weerleggen; dat de vierde tegenstrijdigheid evenmin wordt weerlegd door verzoeker; dat hij stelt dat het bezoek van het militair commissariaat plaatsvond na zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat uit het verslag, opgesteld naar aanleiding van het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt dat verzoeker het bewuste bezoek echter situeert vóór zijn vertrek uit Armenië; dat hij tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dus wel degelijk op de hoogte was van het bezoek van het militair commissariaat en bijgevolg een bedrieglijke verklaring geeft voor zijn verzwijgen van het bezoek bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken;

3.2.4. Overwegende dat in het laatste onderdeel van het middel verzoeker stelt dat de door hem tijdens de asielprocedure neergelegde stukken, ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in overweging werden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag; dat hij dit echter niet hard maakt door louter een opsomming van de stukken te geven en te stellen dat zij op zijn minst een kern van waarheid in zijn vluchtrelaas aantonen; dat uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing mocht besluiten en dat deze beslissing correct en afdoende is gemotiveerd; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**